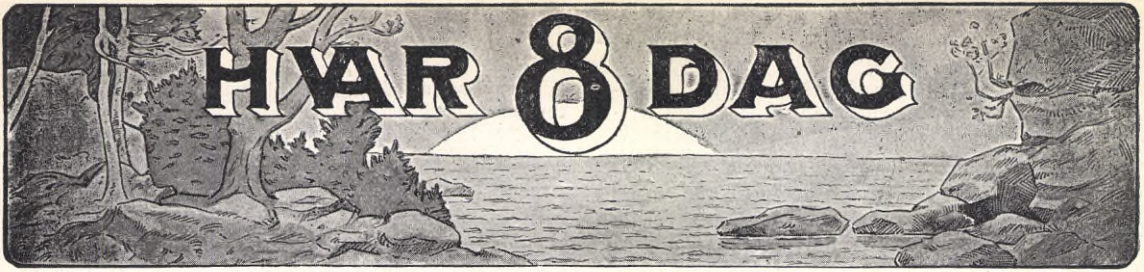

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 22 Juni 1902

N:o 38

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Sigrid Arnoldson-Fischhof* (med 1 porträtt). *Två ämningar i om försäkrin sväsendet* (med 2 porträtt). *Göteborgssystemet i England* (med 8 illustrationer). *Det franska kadeffarlyget »Duguay-Trouin» vid Saltsjöbaden* (med 2 illustrationer). *H. ex. stamvärderna, friherre F. W. von Otter* (med 1 porträtt). *Ett 50-årigt studentminne* (med 1 illustration). *En Frödingssångare* (med 1 porträtt). *Den nya Svea-statyn* (med 1 porträtt). *Ett nyrestaurerat 900-årigt tempel* (med 3 illustrationer). *Halsbrytande sport* (med 3 illustrationer). *Bonden. Originalberättelse för HVAR 8 DAG.* *Sjukvården i fält* (med 1 illustration). *Veckans porträttgalleri* (med 12 porträtt). HVAR 8 DAGS Novellblad XIII: *En kallblodig brottsling.*

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORO. 1902.

Efter fotograf.

SIGRID ARNOLDSON-FISCHHOF.

DET SENASTE PORTRÄTTET AF DEN FREJDADE SVENSKA SÅNGERSKAN.

SIGRID ARNOLDSON.

När Oscar Arnoldson hastigt aflidit i Karlsbad den 8 juli 1881, lämnade han efter sig ett frejdadt namn, och ett aktadt minne — men i materiellt hänseende just ingenting. Det gällde då för de efterlevande att taga sig fram på egen hand. Ena dottern, Sigrid, hade fått sin första utbildning i sångkonsten af sin fader och Fritz Arlberg, men hon lär, att börja med, icke ha känt någon lust för att på allvar ägna sig åt konstnärslivet.

Emellertid väckte den täcka flickan uppmärksamhet å en konsert å Dalarö 1882 och sedermera i huvudstaden, på västkusten och i Norge. Hon studerade i Stockholm, lärde sig språk o. s. v., och allt »flög» i henne. Den hjälpsamme Isidor Dannström kom till hennes bistånd, och 1884 reste Sigrid Arnoldson till Berlin, där hon studerade för Désirée Artôt. Hon företog jämte dennes maka, Padilla en österrikisk konsertturné och debuterade härunder på scenen i Prag som Rosina i »Barberaren», 1885. Succén blef fullständig.

Efter ytterligare studier uppträdde den unga svenskan 1886 i Moskwa som Rosina, Dinorah, Lakmé, Traviata, Adalgisa och Zerlina. Ryssarne, hvilka äro så betagna i operakonsten och så frikostiga mot operaartisterna, hyllade fröken Arnoldson som en af konstens utvalda.

Nästa år uppträdde hon i London, Amsterdam och Haag, konserterade i Sverige och erhöll slutligen det parisiska elddopet, i det att hon debuterade som Mignon å Opéra Comique, då inrymd, efter den stora eldsvådan, i Théâtre Lyrique. Nu var det parisarnes tur att bli hänfödda. De sågo ju för sig en idealisk Mignon, och dennas sångkonst var ju så äkta franskt fulländad. Och hvilken grace öfver det hela! Sigrid Arnoldson tillhörde från nu Paris — och Paris är henne fortfarande troget, och hälsar

hennes, hvarje gång hon återvänder dit från sina tournéer, med glädje och jubel.

År 1888 uppträdde Sigrid Arnoldson i Triesta, Monte Carlo — där, som bekant, finnes en charmant operabyggnad — Nizza, Rom, London, Baden-Baden, Hamburg, Petersburg, o. s. v. Sedan hon 1889 gift sig med den bekante impressionisten Alfred Fischhof, sjöng hon i Moskwa, Prag, Zürich m. fl. platser. Sigrid Arnoldsons lif under de senare åren är berättelsen om ständiga konstresor med uppehåll då och då i Paris. 1893—94 företog hon sin amerikanska tourné — denna tourné, om hvilken hvarje europeisk operaartist drömmer såsom en resa, hvarunder det regnar dollars! Och några år dessförinnan, 1891, uppträdde hon på operan i Stockholm som Mignon, Traviata, Rosina och Lakmé.

Om hennes Mignon yttrade då d:r Adolf Lindgren: »Apparitionen kan knappast tänkas lyckligare. Det är Ary Scheffers Mignon, som likt en ny Galathea blifvit levande. — Det är samma bedärande välljud och samma fullkomliga koloratur (som man fått höra vid konserterna 1887), ehuru styrkan saknas.»

Beträffande ett annat af hennes uppträdanden, yttrade samme kritiker, att det var mycket sant hvad Ibsen sagt om henne: att hon är mer konstnärinna än virtuos. Och — tillade d:r Lindgren — hon söker icke upp effekten för dess egen skull. Fraseringen är mönstergill och tonen så välljudande, att man icke tröttnar att höra på...

Skall Sigrid Arnoldson nästa säsong komma till Stockholm och uppträda där i den nya operabyggnaden? Hon lär ju nyligen i Paris ha blifvit uppmärad härtill af konung Oscar under dennes besök i Paris. Förvisso skall hon då få ett varmt mottagande af alla beundrare af fulländadt konstnärlig finess.

TVÄNNE UTNÄMNINGAR INOM FÖRSÄKRINGSVÄSENDET.

PROFESSOR L. E. PHRAGMÉN

Till FÖRSÄKRINGSINSPEKTÖR efter professor A. Lindstedt, Tekniska högskolans nye föreståndare, har förordnats professor *Lars Edvard Phragmén*. Född den 2 oktober 1863 och son till den bekante läroboksförfattaren, rektorn i Örebro Lars Jakob Phragmén, blef han student i Uppsala 1882, fil. lic. 1889 och är sedan 1892 lärare med fast anställning, professor, vid Sockholms högskola i högre matematisk analys. Professor P. är redaktionssekreterare i Acta mathematica och har författat åtskilliga matematiska uppsatser. 1895 utgaf han den belysande uppsatsen *Om proportionella val*. Den nye försäkringsinspektören är, som bekant, ovanligt framstående i sitt fack.

* * *

ÖFVERDIREKTÖR J. G. MAY.

Till ÖFVERDIREKTÖR OCH CHEF FÖR RIKSFÖRSÄKRINGSANSTALTEN har förordnats kamreraren i olycksfallförsäkringsaktiebolaget Fylgia, hr *John Gustaf May*.

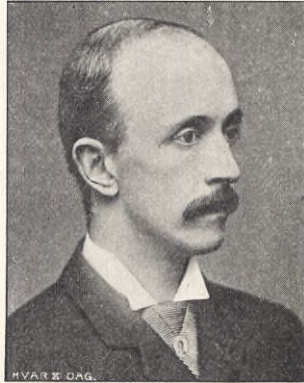
Det är sålunda en *praktisk försäkringsman*, som satts i spetsen för det nya företaget. Som biträde på dåvarande försäkringsagenten — nuvarande direktören för Phoenix och Fylgia — Eugène Samsons kontor har hr May, som 1881 fick anställning å Fylgia, haft tillfälle att grundligt sätta sig in i försäkringsverksamhet af hvarje slag. Hans »Meddelanden om försäkringsväsendet i Sverige», som utkommit hvarjt år sedan 1891, vittnar också om hans kunskaper och klara blick. Det kan äfven nämnas, att hr May är stor muskvin och synnerligen verksam äfven på detta område. För att på sin nya ansvarsfulla post vara rätt mannen, äger öfverdirektör May de största betingelser.

GÖTEBORGSSYSTEMET I ENGLAND.

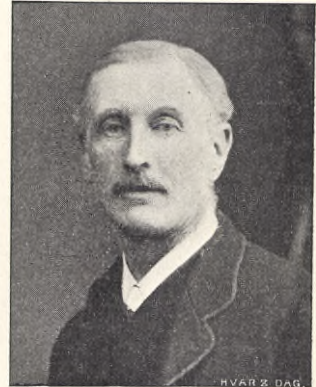
För HVAR 8 DAG. Korrespondens från London.

Biskopen af Chester.

Earl Grey.

Kyrkoherden Mordaunt.

GÖTEBORGSSYSTEMETS FÖRKÄMPAR.

De af HVAR 8 DAGS läsare, som besökt England, hafva helt säkert ej undgått att lägga märke till den stora roll utskänkningsvärdshusen spela där. Deras allestädesnärvaro, deras jättestora skyltar och gaslampor, deras många ingångar med de gästerna i klasser åtskiljande dörrplåtarne *Public Bar*, *Private Bar* och *Saloon Bar* och de lockande anslagen i fönstren med *Splendid Scotch Whisky* och *Best Old Irish* i stora bokstäfver, allt har stucit dem hjärt i ögonen. Har man fattat mod och stigit inom dörren till ett dylikt *public-house* (värdshus), har man utan tvifvel slagits med häpnad öfver

den mörka, smutsiga och tränga, i flera bås eller s. k.

apartments indelade lokalen och öfver det stora antal kvinnor, man funnit bland krogens gäster.

Hvar man går i en engelsk stad finner man krog vid krog. Ju fattigare ett kvarter är, desto tätare ligga krogarne. I Londons slums äro utskänkningsvärdshusen till antalet betydligt större än alla de affärer tillsamman tagna, där lifsmedel försäljas. I den engelska metropolen finnes för närvarande en krog för hvarje 450-tal invånare. Motsvarande siffra för Göteborg är 7,165, d. v. s. London har i förhållande till folkmängden nästan 16 gånger så många krogar som Göteborg.

England är också ett af de mest sprit- och ölförbrukande landen på jorden. Man har beräknat, att England årligen utgifver ej mindre än 2,900 millioner kr. för inköp och af dessa millioner 350, d. v. s. öfver en som ren in-

af rusdrycker gå omkring åttandedel, komstivärdshusvärdarnes fickor.

VÄRDSHUSET I HAMPTON LUCY: Den första Göteborgskrogn i England.

VÄRDSHUSET »THE FOX AND PELICAN» i Grayshott.

Detta värdshus beviljades utskänkningsrättigheter endast på vilkor att Göteborgssystemets principer tillämpades.

Ett kolossalt arbete har i England nedlagts på lösandet af utskänkningsfrågan, men ännu ej med något så gripbart resultat som hos oss. Förnämsta

hindret för genomförandet af en liknande reform som den i Sverige år 1865, då Göteborgssystemet blef lag, ligger däri, att en dylik reform i England

VÄRDSHUSET »THE FOX AND PELICAN» i Grayshott: Matsalen.

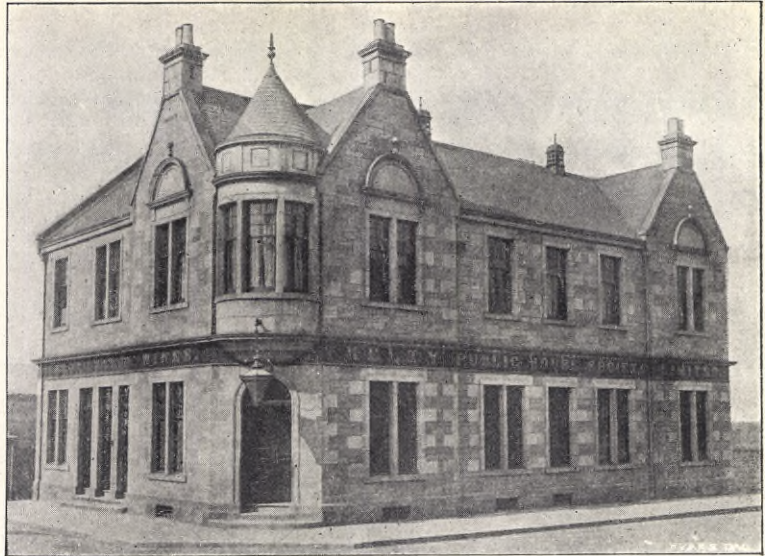
Ritningen till detta i sitt slag enastående värdshus är uppgjord af en af Englands mest framstående arkitekter, och det inre är ordnad med verklig artistisk smak.

förutsätter, att samtliga värdshus först inköpas, och hvilken oerhörd utgift ett dylikt köp kommer att medföra, därom kan man göra sig en föreställning, då man hör, att ensamt Londons krogar värderas till öfver 1,000 mill. kr. Inför en dylik summa häpnar till och med det rika Albion.

Göteborgssystemets förste förkämpe i England var ingen annan än Josef Chamberlain, kolonialministern. Han väckte år 1877 som borgmästare i Birmingham förslag om att kommunen skulle öfvertaga utskänkingsrörelsen. Förslaget antogs med öfverväldigande majoritet af stadens fullmäktige, och Göteborgssystemet hade helt säkert nu kunnat fira sitt 25-årsjubileum i England, om ej parlamentet vägrat att bekräfta beslutet.

Samma år tillsatte öfverhuset en komité med uppdrag att undersöka orsakerna till det allt mer tilltagande missbruket af rusdrycker och huru detta missbruk lämpligast skulle kunna förekommas. Två af de personer, som afgåfvo vittnesbörd inför komitén, redogjorde utförligt för Göteborgssystemet. Den ene var Chamberlain, den andre var grosshandlaren David Carnegie, den dåvarande chefen för det bekanta porterbryggeriet i Göteborg. Herr Carnegie ställde samtidigt till komiténs förfogande flera skriftliga utlåtanden från myndigheter och framstående personer i Göteborg om utskänkingsbolagets verksamhet därstädes. I sitt utlåtande rekommenderade också komitén varmt Göteborgssystemets antagande.

Chamberlain blef kort därefter kallad att in-

GÖTEBORGSSYSTEMET I ENGLAND: Värdshuset i Kelty.

träda i ministären och måste därför tills vidare lämna utskänkingsfrågan åt sidan. *Biskopen af Chester* upptog emellertid hans mantel och höjde år 1892 åter Göteborgssystemets fana. Då öfverhuset följande år afslog en af honom inlämnad motion, som hade till ändamål att undanröjda alla hinder för systemets införande, samlade han sina anhängare till ett möte och bildade en förening, *Public-House Reform Association*, med uppgift att verka för reformerandet af utskänkingsrörelsen i England. Vid mötet voro äfven tvenne svenskar närvarande, bland dem herr Edvin Willerding från Göteborg, som redogjorde för därvarande utskänkingsbolags verksamhet.

Föreningen vann kraftigt understöd af Gladstone, Chamberlain, hertigen af Westminster, lord Thring och flera andra framstående politici. Af ännu större vikt var emellertid, att föreningen kunde hänvisa till flera praktiska försök att introducera Göteborgssystemet, hvilka redan blifvit gjorda i England.

I början på 1870-talet inköpte församlingen i *Hampton Lucy*, en by ej långt från Shakespeares födelsestad Stratford on Avon, det enda värdshuset, som fanns på platsen, hyrde sedan ut det och aflönade sin klockare med hyran. Krogvärden skötte emellertid utskänkingsrörelsen på ett ytterst otillfredsstillande sätt, hvarför

GÖTEBORGSSYSTEMET I ENGLAND: Värdshuset i Elan.

församlingens kyrkoherde, *Osbert Mordaunt*, själf öfvertog krogårthigheten. På så sätt kom det till, att England redan år 1876 hade ett s. k. *Gothenburg house*, d. v. s. ett efter Göteborgssystemets principer reformerat värdshus.

Det första kyrkoherden gjorde var att afskaffa all försäljning på kredit och till berusade personer samt all försäljning af brännvin. Vinsten, som brukar uppgå till omkring 600 kr. per år, stoppar kyrkoherden naturligtvis ej i sin egen ficka, utan användes den till att föda och kläda byns fattiga och till anskaffande af nya brunnar och vattenpumpar för byn.

En annan »Göteborgskrog» finnes i Wales, i en arbetareby vid namn *Elan*. Krogen har två afdelningar, en för hämtning och en för förtäring på stället. I hämtningsafdelningen betjänas ej gossar under 16 och kvinnor under 21 år; till den andra afdelningen, den s. k. restaurationen, få ej kvinnor och ej barn under 18 år tillträde. Värds-huset stänges kl. 9 e. m., och liksom i Göteborg är äfven i *Elan* noga föreskrifvet, huru mycket hvarje person får förtära på stället. I *Elan* har man emellertid gått ännu längre och bestämt äfven huru stor kvant tet, som får hämtas till förtäring i hemmet.

Vinsten af utskänkingsrörelsen användes till underhåll af läsrum, lämbibliotek, gymnastiksal, sjukhus, skola och — kyrka. Jag tror ej, att man ens i Göteborgssystemets hemland kan finna ett värds-hus, som så kraftigt söker motverka dryckenskapen som det i *Elan*.

Af särskildt intresse är det *Gothenburg house*, som i augusti 1899 öppnades i byn *Grayshott* i *Hampshire*. Detta värds-hus, som bär namnet *The Fox and Pelican* (Räfvén och pelikanen), är det första i England och, så vidt jag har mig bekant, ännu det enda, för hvilket utskänkingsrättighet beviljats endast på det villkor, att Göteborgssystemets principer tillämpades.

Själftva värds-huset är i sitt slag enastående. Ritningen till det har uppgjorts af en af Englands mest framstående arkitekter, och det inre är ordnadt och möbleradt med verklig artistisk smak. Förutom själftva krogrummet finnas en stor och rymlig matsal, kafé och röktrum med tidningar, ett litet utvaldt bibliotek samt schack-, dam- och dominospel.

Göteborgssystemets principer följas in i de minsta detaljer. Föreståndaren åtnjuter fast lön jämte all den förtjänst han kan göra på mat, tobak och cigarrer samt halfva vinsten på försäljningen af läskedrycker. Aktieägarnes utdelning får ej öfverstiga 4 %, och återstående delen af vinsten användes till allmännyttiga ändamål.

*

Den ofvan omnämnda föreningens, *Public-House Reform Associations*, arbete tog år 1896 praktisk form i och med bildandet af ett utskänkingsbolag, *People's Refreshment House Association*, som nu äger 22 värds-hus, af hvilka 20 äro belägna på landsbygden. I spetsen för bolaget stå flera framstående män, såsom biskoparne af *Chester* och af *Rochester*, earlen af *Stamford*, general lord *Chelmsford*, kardinal *Vaughan* m. fl.

Resultatet af bolagets verksamhet har hittills varit synnerligen tillfredsställande, och det kan med berättigad stolthet hänvisa till det faktum, att polisen ej en enda gång haft anledning till klagomål mot dess krogar. Bolagets rörelsekapital utgör endast 160,000 kr.; nettovinsten år 1901 belöpte sig till 9,000 kr., af hvilken summa 5 % utbetalades i ränta åt aktieägarna, 3,600 kr. afsattes till reservfonden och resten användes till underhåll af läsrum, till förbättring af en bys vattenledning, till aflönande af sjuksköterskor etc.

Ännu har jag ej omnämnt de tre största s. k. »Göteborgsvärds-husen» i Storbritanien. Dessa äro belägna i tre kolarbetarebyar i *Fifeshire* i Skotland.

I *Kelty*, som räknar omkring 5,000 invånare, har »Göteborgsbolaget» varit i verksamhet i öfver två år. Af vinsten bidrager bolaget med 900 kr. årligen till underhåll af ett folkbibliotek och aflönar en sjuksköterska med 1,800 kr. Huruvida bolagets verksamhet utöfvat något inflytande på minskningen af dryckenskapen i byn är tvifvel underkastadt. Detta är också omöjligt att begära, så länge byn räknar ytterligare fem värds-hus, af hvilka ett t. o. m. ligger midt emot »Göteborgskrogen». Då denna stänges, vandrar naturligtvis den törstige tvärs öfver gatan.

*

The People's Refreshment House Association var Göteborgssystemets förpatrull i England, och som sådan banade den väg för en kraftigare och kapitalstarkare organisation, *The Public-House Trust, Ltd*, ett bolag, som bildades i december 1900.

Den ledande själen i detta företag är earl *Grey*, »landshöfdingen» i *Northumberland*. Anledningen till att lorden kom att intressera sig för Göteborgssystemet förtjänar att omnämnas. Saken var den, att man i *Northumberland* önskade få ett värds-hus öppnadt. Då han, såsom varande den störste jordägaren på platsen, ansåg sig böra hafva vissa garantier för värds-husets ordentliga skötande, hvilka ju lättast kunde fås genom att hafva utskänkingsrörelsen i sin hand, anhöll han om och erhöll också rättigheten öfverlåten på sig. Samma dag detta hände kom en person upp till earl *Grey* och erbjöd honom 180,000 kr. för rättigheten.

Detta gaf lorden anledning till funderingar, och han kom snart till insikt om det bakvända i att med beviljandet af en utskänkingsrättighet gifva en enskild person privilegium på en inkomstkälla. Häri låg ej allenast en stor orättvisa, utan äfven en stor fara, då rättighetsinnehafvaren naturligtvis främst tänkte på sin egen ekonomiska fördel och först i andra hand, om ens då, på de moraliska förpliktelser rättighetens innehafvande medförde. Då parlamentet ju ställt sig afvisande mot alla förslag att lösa utskänkingsproblemet, borde man, resonnerade lord *Grey*, på enskild väg visa hvad som kunde göras och på så sätt förbereda allmänna meningen. Resultatet blef det ofvannämnda bolaget, hvilket redan har öfver ett tjugotal filialer i olika delar af Storbritanien.

Meningen är nu att söka förvärfva så många utskänkingsrättigheter som möjligt, såväl i stad som på land, och sedan drifva rörelsen efter Göteborgssystemets principer. I maj förlidet år öppnade bolaget sitt första värds-hus, som fått namnet *Crown and Shamrock* (Krona och klöfver) i *Carmoney*, ungefär en svensk mil norr om *Belfast* i *Irland*. I *Glasgow*, *Edinburgh*, *Liverpool* m. fl. platser har earl *Grey* lyckats få till stånd utskänkingsbolag, hvilka endast vänta på tillfälle att få öfvertaga en eller flera rättigheter.

Dessa försök, hvilka lufva att gifva det på den skandinaviska halfön numera allmänt använda utskänkingsystemet en vidsträckt och stortadt tillämpning, förtjäna att med intresse följas i Sverige. Detta så mycket mera som man i Storbritanien synes vara sinnad att hålla på systemets renhet, så att vinsten af rörelsen användes till ändamål för dryckenskapens motarbetande och ej, såsom hos oss, utgör en inkomst för kommunen.

*

Så långt vår korrespondent. Vi kunna tillägga — enligt hvad vi inhämtat från allra säkraste källa — att dessa trustbolag redan nu äro så många till antalet och så spridda, att intresserade hoppas innan årets slut hafva minst ett dylikt bolag i hvarje grefskap i England, och att åt dessa skall kunna förvärfvas företräde vid fördelning af utskänkingsrättigheter på olika platser.

DET FRANSKA KADETTFARTYGET »DUGUAY-TROUIN»,
VID SALTSJÖBADEN.

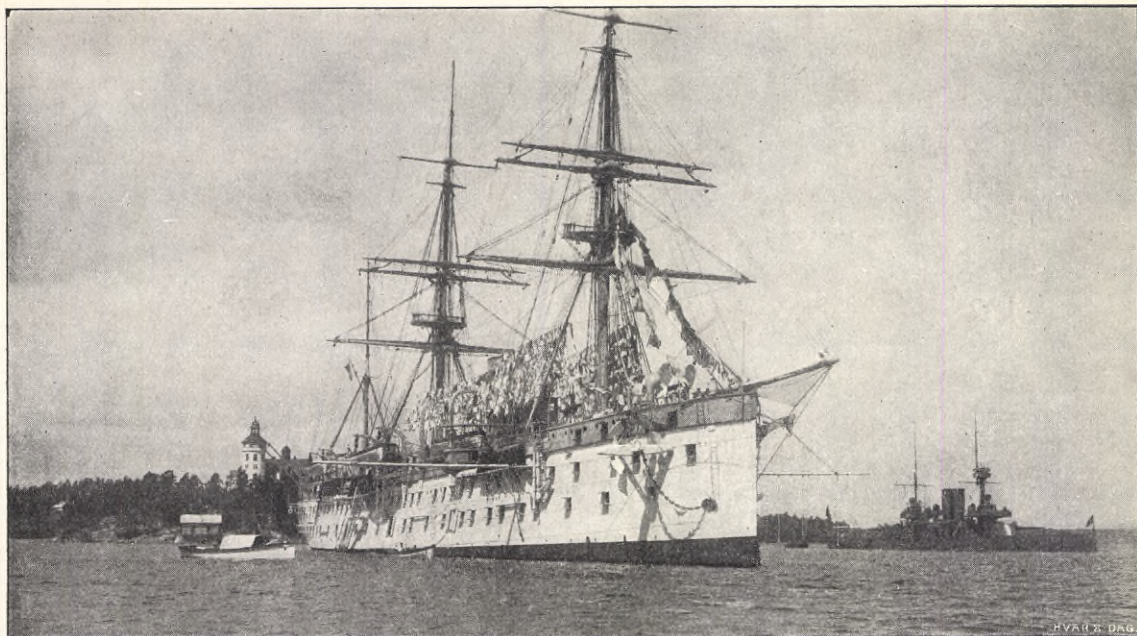

Foto. Lindahls fot.-aff., Sthlm.

Det franska fartygets besök här är tvifvelsutänkt att anse som en artig kontravisit efter det besök Sagas kadetter, hvaribland befann sig Prins Vilhelm, utställningsåret 1900 atlade i Paris. Pansarfartyget som synes vid sidan af skolskeppet är »Oden» med Prins Vilhelm och årets öfriga kadetter ombord. De franska gästerna ha rönt äran af en konungslig fest å Logården, föutom öfriga fester och en utflykt till Gripsholm.

Foto. Lindahls fot.-aff., Sthlm.

LOGÅRDEN, STOCKHOLMS SLOTT, där Konungens fest för officerare och kadetter å franska örlogsmannen »Duguay-Trouin» ägde rum.

H. EXC. STATSMINISTERN, FRIHERRE F. W. VON OTTER.

Efter senaste porträtt, taget speciellt för HVAR 8 DAG.

Foto. Julius Grape, Foto-affär & atelier, Sthlm.

När, vid svårigheten att finna någon villig efterträdare til förra statsministern E. G. Boström, den nuvarande regeringschefen, friherre F. W. von Otter stälde sin oberoende ställning och sin alltid högt skattade förmåga till fosterlandets tjänst, då fanns nog ingen opartisk svensk som ej tackade den oegennyttige mannen för lösningen af den

svåra frågan. — Då det nu är en känd sak att statsministern von Otter, trött af det tyngande arbete som hvilat på de åldriga skuldrorna, står nära inför det af honom åträdde afskedet från regeringsbestyren, då skall svensk erkänsla för den fosterländskhet, som städse varit bestämmande för friherre von Otters handlingar, åter komma till synes.

ETT 50-ÅRIGT STUDENTMINNE

Fotografi taget speciellt för HVAR 8 DAG af Julius Grape, Stockholm.

Den 11 Juni frade ett 20-tal af deltagarne i 1852 års studenttåg till Kristiania minnet af denna tilldragelse med en middag å Hasselbacken. Här passade HVAR 8 DAGS fotograf på att taga ofvansstående grupp, och anteckna vi namnen: kanslirådet J. Schröderheim (1); f. d. fördelningsläkaren C. A. Haak (2); generaldirektör E. M. Edholm (3); f. d. professorn C. Y. Sahlin (4); f. d. presidenten J. H. Lovén (5); f. d. professorn H. L. Rydin (6); f. d. öfverlikaren T. E. von Sydow (7); rådmannen B. M. Forsgren (8); f. d. rektorn B. L. C. Laerlöf (9); f. d. hofrättsrådet C. J. N. Gripensköld (10); lektor J. O. Högstadius (11); f. d. kammarrådsrådet J. A. Wallensteen (12); f. d. protokollsekreteraren C. P. Hagbergh (13); f. d. kanslisekreteraren P. R. Stranberg (14); f. d. direktören G. Fredriksson (15); prosten E. J. Tägtström (16); f. d. riksarkivarien C. T. Ödhnér (17).

EN FRÖDING-SÅNGARE.

HUGO DUHS.

Ingeniör Hugo Duhs, en ung värmländing, har i vinter vunnit popularitet i Stockholm, tack vare sin talang att föredraga bondhistorier och visor, speciellt Frödingska. Den unge mannen som nyligen lämnat Tekniska högskolan uppträdde senast vid Skansens värfest samt vid garden-partyt å Parkudden, där han vann stort bifall. Bäst agerar hr Duhs "i frack", och hans förmåga att genom slående diktton och omväxlande minspel förkroppsliga historier och visor är verkligen ovanlig. Den blifvande ingenjörverksamheten skall väl dock icke komma hr Duhs att glömma bort sin talang.

DEN NYA SVEA-STATYN

i Kungl. Slottet.

Foto. L. Philipson, Sthlm.

I närvaro af konungen, prins Carl och prinsessan Ingeborg samt prins Eugen och några inbjudna afläcktes den 10 juni den i västra trappuppgången af Stockholms slott placerade, af konungen beställda och af bildhuggaren Th. Lundberg utförda statyn "Svea". Det af konungen med särskildt intresse omfattade dekoreringsarbetet af denna del af slottet kan härmed i sina hufvudpunkter anses afslutadt.

ETT NYRESTAURERADT 900-ÅRIGT TEMPEL.

HUSABY KYRKA.

Fotografier af W. Lindhé, Lidköping.

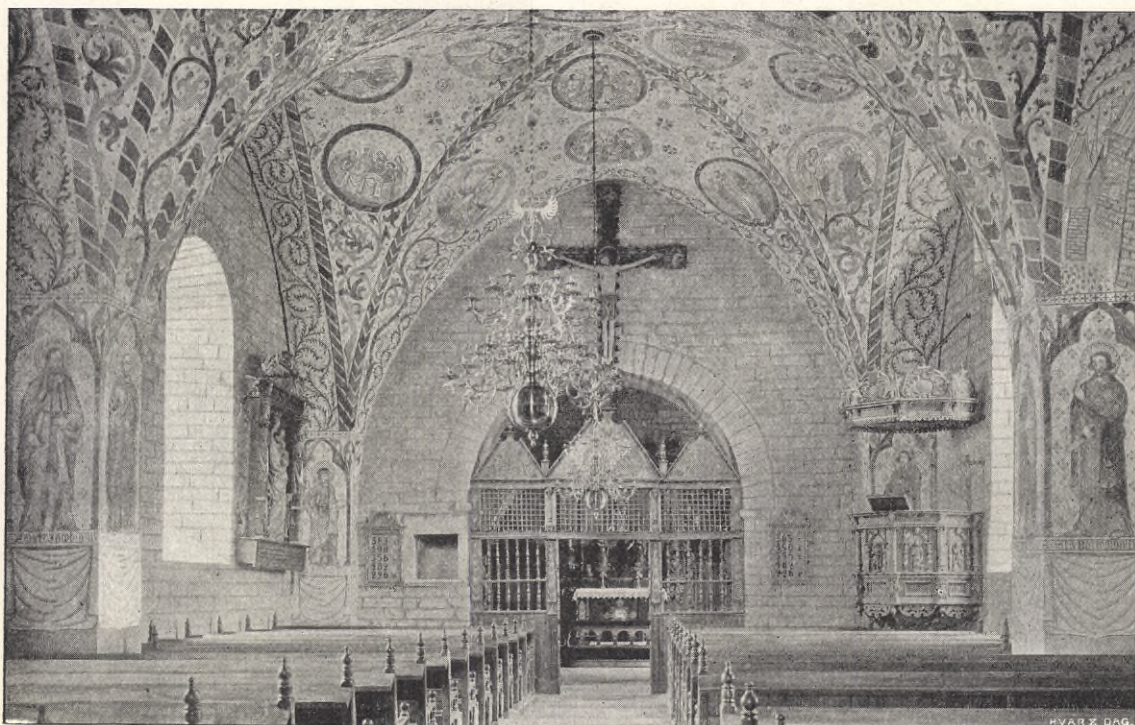

HUSABY KYRKA EFTER RESTAURERINGEN.

Söndagen den 15 juni invigdes högtidligen Husaby gamla kyrka efter undergången genomgripande restauration. Denna har kostat öfver 20,000 kr. men anses också särdeles tillfredsställande. Vi hänvisa i öfrigt till våra bilder härvid.

ETT AF DE GAMLA OFFERALTARNE SAMT DOPPFUNTEN.

DET INRE AF HUSABY KYRKA. Man observere særskildt det karakteristiska, medeltida skranket framför koret.

HALSBRYTANDE SPORT. FRÅN STOCKHOLMS CYKELKLUBBS IDROTTSFEST.

Söndagen den 8 juni afhöll ofvannämnda sportklubb en större fest i Idrottsparken, hvarvid en del täflingar af mera vanlig art förekommo. Dock bör nämnas det skandinaviska rekord, herr *Kristian Hellström* (N:o »34» å bilden) slog under fotlöpfung med 4 min. 38³/₅ sek. för en engelsk mil. Af mera uppseendeväckande slag var emellertid den svensk-amerikanske konsttykaren *Oscar Norin's* prestationer. En ställning med 74 fots höjd (önskade 120 fot förhindrades af polismyndigheterna) var rest framför en helt liten bassäng, 4 fot djup. Från en 50 fot hög afsats gjorde han några eleganta hopp, baklänges och framlänges, och klättrade därefter upp till öfversta plattformen. Under publi-

kens andlösa tystnad utförde han därifrån sitt hopp, dök ned i den blott 4 fot djupa bassängen och kom upp glad och nyter. Såsom ett extranummer utförde herr *Norin* det effektfulla konststycket att iförd en brinnande klädnad hoppa ned från 50-fots-höjden. Nedan synes till vänster ställningen från hvilken det högsta hoppet just företages; till höger företager mannen bokstafiligen i eld och lågor sin luftfärd.

Foto. Ländahls fot.-aff., Sthlm.

BUNDEN.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af *E. WALTER HÜLPHERS*.

(Forts. fr. n:r 37).

Förvaltaren var sig lik och hade nu också haft mycket att styra och ställa med under höstarbetet. Om möjligt hade Alvar blifvit muntrare och gladare än förr med något af om seger medvetet i blicken. Det var som om han gått med ett hopp om något, som han visste snart skulle gå i uppfyllelse, och hvad för ett hopp, det hviskade litet hvar af betjäningen om där i gården. Ty att fröken *Magnhild* äntligen hade blifvit fångad, det var numer en offentlig hemlighet. Men att det ändå till slut skulle bli förvaltaren, som hon förut visat ovilja

och som man rent af tyckt henne vara orättvis och hård emot, det var mer än man kunde begripa. Hur hade det gått till?

Husmamsellen trodde att det var, emedan han först och främst var en vacker och ståtlig karl och emedan han alltid varit så artig och uppmärksam emot hennes fröken. Hon hann ju knappast tänka på en sak, innan han redan hade utfört den åt henne. Och så respektfull han var! Och alltid med det där vackra och bedjande i ögonen! Nog syntes det då att han skulle ha gått genom eld och

låg för henne. Och en ung flicka... Husmamsellen ville inte säga mera och hade lätt för att rodna.

Inspektoren ansåg att det inte fanns rappare och hurtigare karl på många mil, och som han satt till häst se'n, då han var ute och red! Inspektoren ansåg ytterligare tillägg vara obehöfliga.

Men den gamle Krycke sade: »Det är ensamheten och jag som ha gjort det.»

Hvem hade väl rätt? Allesamman!

Sedan Magnhild den där vårdagen gett Alvar besked, inträdde de i ett otvungnare förhållande till hvarandra. Hon visste att han ej med ett ord skulle beröra deras förra samtal, nu äntligen kunde de mera bli vänner och kamrater. Han hade också varit så behärskad och lugn, att hon ej trodde på att hans känslor gent emot henne varit så vidare djupa. Och då han sedan visade sig fullkomligt obesvärad så... Ja, de blefvo vänner och kamrater.

Så kom hon honom närmare. Hon upptäckte dagligen nya sidor hos honom, som väckte hennes häpnad och på samma gång en smula beundran. Var han inte världserfaren? Hvilket vetande ägde han inte? Hon måste för sig själf erkänna att hon själf blott var ett barn emot honom, och ändå hade hon förut ansett sig själf stå ganska högt. Hon hade under denna vanligen så glada och muntro yta funnit en rätt stor fond af naturlig poesi. Det fanns något af målaröga hos honom, han hade en sund naturglädje och fann färg och skönheter åt henne där hon ofta själf ej fann dem. Han var en trofast vän till hennes far, var han inte det också till henne! Alla hans göranden och låtanden tydde därpå. Åh, hade hon inte lärt känna honom under deras ridter och promenader och båt-färder under sommaren! Så vörnadsfull och fin som han alltid varit mot henne — äfven då hon varit, så att hon ångrade det sedan. Visst var han hennes trofaste gode vän. Och så kom en dag hufvudfrågan med nödvändighet: Han har aldrig sökt bedraga mig, han sade att han älskade mig. Om...?

Hon kom ofrivilligt att dissekera detta om och började närmare iakttaga honom. Jo, nog tyckte han om henne mycket, men huru mycket? Nog för att han skulle kunna göra henne lycklig...? Nej, hvad hade hon att göra med det! Och så gick hon bort och pinade honom. Aldrig skulle hon bli en efterträderska hos honom!

För resten hade hon lofvat sig själf att aldrig gifta sig, att aldrig för ett helt långt lif binda sitt lif vid en annans. Inte ägnade hon sig för giftermål, alla ett sådants bekymmer och besvär, inte ägnade hon sig för dem. Nej, förr lefva ogift! Och så erinrade hon sig hur sträfsamt och ansträngande hennes en gång goda väninnor nu hade det, se'n de blifvit gifta. Nästan som tjänare, och de blefvo gamla i förtid. Nej aldrig!

»Men det är inte bara kvinnan, som ger i ett äktenskap», svarade henne en dag den gamle Krycke, då han som vanligt åter fört äktenskapsfrågan på tal. »Och det är skräp med den kvinna, som föredrar att bli gammal fröken! Ja, ja, du skulle inte resonnera som du gör, om du sett din faster, min syster, på gamla dagar, innan hon dog.»

»Och hur dog faster?» frågade Magnhild.

»Jo, som gammal mö, knarrig och missnöjd med hela sin värld. Och sig själf! Ty hon kände, att hon hade ett förfeladt lif bakom sig.»

Till sist lärde Magnhild längta efter Alvars sällskap. Sällskapsstunderna, då han hade ledigt, hvilket vissa tider ej skedde allt för ofta, hörde snart

till hennes ljusaste. Den gamle var sjuklig och som alla sjuklingar fordrande och plågsam. Men då Alvar kom in, sken han upp och kunde till och med bli glad och skämtsam. Alvar hade en underbar förmåga, tyckte hon, att sprida ljus och värme omkring sig.

En dag frampå sensommaren blef Magnhild ängslig för sig själf. Hvad var detta för en underlig känsla, som hon erfor?

Hon satt ute på bron och väntade på att han skulle komma hem till middagen. Han dröjde och dröjde, och hon började till slut bli en smula orolig. Långsamt gick hon ut på gårdsplanen och fick se inspektoren komma emot sig, och hon såg på honom, att han hade något att meddela, men var förlägen om hur han skulle börja.

En underlig skräck grep henne, hon kände sina ben skälva och det stockades i hennes strupe. »Åh, säg ut, säg ut!» ropade hon, »det är något galet med Alvar?»

»Ja, men inte något farligt», svarade inspektoren, »han blef visserligen trampad af Blacken, men det är nog ingen fara för foten.»

»Hvar är han?» frågade Magnhild flämtande.

»Åh, vi hjälpte in honom på hans rum, och nu bad han mig hälsa och be att få middagen uppburan.»

Utän att knappast afvakta talets slut, rusade Magnhild bort till ena flygelbyggningen, där förvaltaren slagit upp sina bopålar, hon skyndade upp för trappan och lade sin hand på vredet. Då mindes hon, att det inte gick an för henne, hon stod länge still och stred med sig själf. Då vände hon sig långsamt om igen och gick.

Hvad var det för en underlig känsla, som så med ens bemäktigade sig henne, det var mer än fruktan för en väns lif. Var det...?

Den dagen sände hon honom en knippta vackra, doftande rosor, de första.

V.

Med hvilken otålighet hade icke Magnhild afvakat den dag, då Alvar åter skulle slippa ut ur sitt rum. Ett ben i foten hade blifvit krossadt och tillfrisknandet gick långsammare än man väntat.

Men nu skulle han få komma ut igen, stödd på sin käpp. Om han blifvit blek och mager? Stacks Alvar, så han måste ha plågats!

Hon hade ridit Blacken vild för det trampets skull, och hon kände nästan som ett hat mot den hästen.

Men nu skulle Alvar få komma ut igen, och hon hade prydts hans plats med blommor dagen till ära.

Han kom. Nej, han såg inte ut för att ha genomgått några lidanden alls. Han haltade knappast heller, där han kom emot henne leende och glad. Hon tog hans hand och tryckte den mellan sina båda, medan hennes ögon sökte hans. Då rodnade hon och blef kall och stel emot honom.

Men nu var det han, som fick en underlig solglans i blicken.

VI.

Att hon ändå kunde älska så innerligt varmt och djupt, hon som annars trott, att detta skulle ha varit en omöjlighet för henne. Att lifvet ändå kunde vara så innehållsrikt, så fint, så vackert! Det var höst men hon hade aldrig sett världen så vacker förr. Det var sång öfverallt, tyckte hon, och underbara sagor. Skogen och de fallande gula och röda löfven. Rönndruffans korall infattas i gull. Spindelväfven i de blågröna enarne glittrande i dagg

som topas, rubin, smaragd. Var det inte härligt detta, skänkt åt henne af Skaparen til hennes förmöjlighet ensam. Var hon inte en drottning, rikare än alla andra drottningar? Var inte hennes rike större och skönare än alla andra rikena?...

Nej, hon var fattigare än den allra fattigaste på jorden. Den som hon älskade, han älskade henne inte igen. Han...

Men hvad angick det henne? Hon hade ju lofvat sig själf att aldrig, aldrig gifva sig. Förr...

Men han skulle aldrig säga något, och hon skulle aldrig lösa honom från hans ord. Hon var fattigare än den fattigaste på jorden.

Hon grät ofta, då hon kom ensam med sig själf på sitt rum.

Kärleken är underbar.

VII.

Den förlåter och ursakar, den förgyller och plånar ut. Kan inte kärleken förlåta allt? Kärleken upprättar det som var fallet. Och det som var fallet förr, innan kärleken kom, synes det den älskande fallet? Täckelset för det gamla drages för, och endast nuet finnes.

Hade han ock fallit sju hundra resor, min kärlek gör honom ren.

Ty min kärlek förstår, begråter, förlåter.

VIII

Det var en solig morgon i september.

På andra sidan Vangstaån hängde dimman ännu i hvita skira flockar i skogen och gaf åt den någonting drömmande sagolikt och trolskt. På det vissnande gulnande gräset låg ännu morgondaggen nästan hvit som frost.

Mörk och strid gick ån ner mot fallet, som nu i den rena, klara höstmorgonens höga luft presande mot det gamla hvitskinande vattenhjulet skummade och brusade med ljud som från en i fjärran susande skog. Det gnistrade och blänkte i alla rägnågens färger på en grund af hvitt och vingult.

Här, just här nere, där stämningen var finast och starkast, hade Alvar ställt sig att möta Magnhild på hennes vanliga morgonpromenad, här och nu skulle hon ge honom hans ord tillbaka. Nu älskade hon honom och hon hade en gång sagt: »Om jag älskade dig, då...» Och nu hade hon något att gifva.

Han stod nere på den lilla strandängen med ryggen stödd mot en mossbelupen, gammal knäande och vacker gärdsgård och lyssnade till forsbruset och den liksom i fjärran susande skogen. Det smekte hans panna och hviskade honom vackra ord i örat. Nu skulle han äntligen fullt och helt få den lycka, som han så länge förr jäktade efter, men aldrig fann. Äckel och leda kände han vid det som varit, men nu skulle hon göra hans läppar rena med sin kyss. Och han, han skulle gifva henne hela sitt lif och hela sin unga varma kärlek, vinna lyckan genom att göra henne lycklig.

Ofrivilligt sträckte han ut armarne mot det ställe där stigen steg ned från gårdsplanen och vindlade in mellan alarne.

»Magnhild, Magnhild kommer du inte, min längtan, min hvita, dejliga dröm?»

IX.

Hon kom med långsamma steg utför stigen, barhufvad, vackrare än en het ung försommarsdag. Långsamt kom hon närmare, men där en gammal

grå al lutade sig ut öfver det mörka vattnet, stannade hon lutande skuldran mot den mossiga stammen.

Djupt, djupt där nere såg hon hvita skyar sega, långsamt öfver en blå himmel fram. Fjärran kom de från som hvita långskepp. Spårlös var deras väg och i fjärran svunno de, så som de kommit.

Tankar komma, tankar gå. Hvarifrån komma de, hvart draga de hän?

Det var en gång en ung kung och han steg ombord på sitt skepp att draga på segertåg genom världen. Fartyget lyste som skinande gull, seglen hängde purpurroda från gyllene rår och i toppen svajade vimpeln blå, blåare än blått, blå som vimpeln på hoppets slup.

Han drog ut i den stora vida världen att taga borgar och städer som en glad lyckans riddare och kring fästet på sin värja bar han hennes färger, hoppets blåa färg för seger eller död.

En gång skulle han komma hem, en solig dag. Hans master och rår skulle skina och seglen skulle lysa med morgonsolens brand och från toppen skulle vimpeln svaja stoltare än förr, som för en ung kung och ett ungt lejon, väldig, väldig, öfver alla tankar.

Ah, hon visste...

Då han kom och hon såg hans ögon, då skulle hon gå in i hans famn som ett vekt barn. Och han skulle taga henne i sina armar och bära henne ombord på sitt skepp och de skulle lägga ut från land och segla, segla... Under den blå vimpelns tecken hvart färden bar.

Men om han inte kom, aldrig mer kom igen från den ensamma färd, hvarpå han dragit ut med hennes vilja? Om han aldrig, aldrig kom... Ja, då vore hennes lycka död, och hon själf vore död.

Kärleken var som en stor nunnande sång i henne och hon började själf nunna med mörk och låg röst den gamla sorgmodiga visan, som återkallar så många vackra ljud i deras hjärtan som förstå henne:

»Kristallen den fina som solen månd skina som stjärnorna blänka i skyn.»

Då är det plötsligt en röst som fortsätter de följande stroferna vekt och innerligt:

»En flicka jag vet i dygden den fina, en flicka i denna här byn.
Min vän, min vän och älskogsblomma,
ack, om vi kunde tillsammans komma,
och du vore kärestan min
och jag allra kärestan din,
du ädela ros och förgyllande skrin.»

Stilla stod hon och lyssnade till tonerna... Då kom ett strålende sken i hennes ögon och på hennes panna.

Och sakta gick hon som förklarad den kommande till mötes och räckte honom sin hand.

X.

»Äntligen kom du! Hvarför dröjde du så länge, Magnhild min?»

»Nej, nej!» afbröt han henne. »Här skall du inte svara mig, kom!»

Och han förde henne längs stigen, lyfte upp henne i sina armar med ett högt jubel, skynda öfver den fuktiga strandängen och sprang ut på dammbordet, som trängde ihop det lilla fallet intill

kvarnhulet. Därifrån gick en smal plankan öfver bruset till kvarnhuset, ofvanpå hvilket låg en liten brygga af grånade tunnbräder. Utan att tveka eller vackla gick han öfver den och nedsatte henne på en långbänk som där var uppslagen efter själfva kvarnväggen.

»Och nu Magnhild, säg att du älskar mig, gränslöst, gränslöst, hör du!»

Hon böjde sig fram emot honom med slutna ögon och hviskade:

»Ja, ja, Alvar!»

Och då böjde han sig fram och kysste henne.

»Nu Magnhild, nu först börjar mitt lif. Om du visste så tomt det förut varit, och nu! Jag kan inte säga dig, hvad jag känner, det är något så stort, så fint, att jag känner tårar.»

Han böjde sitt hufvud intill hennes barm och hon lade sin arm öfver hans skuldra.

»Lycka!» hviskade han, »min drömda, hvita lycka! Nu har jag friden inom mig, stor och blid och ljus. Det är som om jag hörde orgeln spela under ett högt hvitt hvalf, där solen faller in i sneda ljusblå strålar genom höga spetsbågsfönster. Det är som om jag kände min moders hand på min panna, den mor, som jag aldrig haft...»

»Hör du, där nere är han, hör du orgeln! Den orgeln har gråtit för mig många, många gånger, men nu! Hör du, så han jublar!... Och ändå är det som en stilla gråt. Men den är af lycka!»

Han reste sig häftigt och grep hennes händer: »Men du skall säga att du älskar mig, älskar mig öfver allt.»

»Ja, ja», svarade hon lågt.

»Så att du skulle kasta bort din själ, om det gällde, le, om ock världarne brunne, därför att du är min och är mig när!»

»Ja, Alvar, ja... din...»

Han tryckte henne hårdt, hårdt intill sig, kysste hennes hår, kinder, läppar.

»Då skall jag också vara din, älska dig mer än du mig, och du skall bli min egen kära hustru!»

»Min är du, Magnhild, min, min, min jungfrubrud. Vackrare än blommorna, härligare än solen, dejligare än skyn. Ditt hjärta klappar emot mitt... min brud, min brud... Härlig är våren, härligare du. Härlig är sommaren, härligare du. Härlig är höstens brand, härligare du. Härliga äro vinterns rena hvita flingor, härligare du! Och ljuf som lyckan är du, ty du själf är min enda lycka. Och lifvet! Härligt är det, utsägligt ljuft att lefva.»

Han reste henne upp och såg henne in i ögonen, glänsande, mörka, veka och djupa under de tårade ögonfransarne.

»Alvar Kryckes brud?»

»Ja!» hviskade hon knappt hörbart.

Då sprang han upp och tog henne i sin famn. Med några språng stod han midt öfver det skummande fallet.

»Vore du rädd om vi störtade ned nu — det vore lätt om jag gjorde en enda oförsiktig rörelse, så att jag förlorade balansen — vore du rädd för att dö med mig?» frågade han leende.

»Nej, Alvar, nej, så vore det ljuft att dö!»

»Så kyss mig då, kära, kyss mig. Och om vi lefva, så vill Gud gifva oss lycka!»

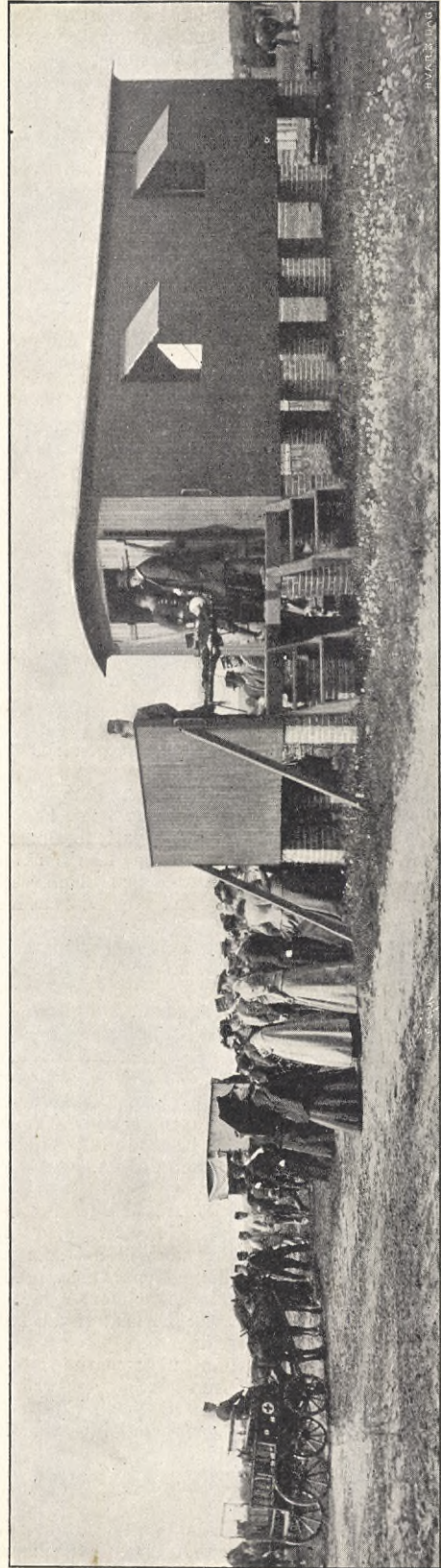
Och hon kysste honom.

Med några språng var han öfver och ställde ner henne på dammbordet.

»Nu Magnhild, du, nu gå vi till lyckan, jag och du, du och jag, så visst som Gud oss hjälpe.»

(SLUT.)

SKUKVÅRDEN I FÄLT.

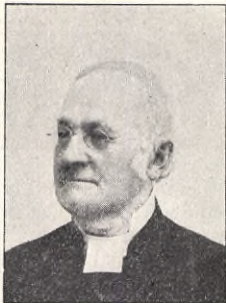
Röda Korsets sydsvenska filial hade den 9 Juni allmänt möte i Landskrona under stort deltagande från intresserade. Å Vendes trängkärs kaseringsård höllos föredrag och demonstrerades olika metoder för transport af sårade och sjuka i fält. Man såg sålunda förutom samartiklar, sjuktransportvagnar m. m. hvarå stimulerade sårade transporterades. Å fältet var äfven, såsom bilden ofvan visar, en järnvägsvagn anordnad till sjukvagn. Det var en vanlig 3:e klass vagn som omskaps, och kan det vara af intresse nämna att alla numera för Staten berädda 3:e klass vagnar byggas för att vid krigstillfälle kunna användas till sjukvagnar.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

O. J. E. af DALSTRÖM.

80 år fyllde den 7 maj f. d. majoren i armén *Oskar Johan Erik af Dalström* i Alingsås. Den vördade äldringen som är i besittning af en ovanligt god hälsa, var på födelsedagen föremål för hjärtlig hyllning från när och fjärran.

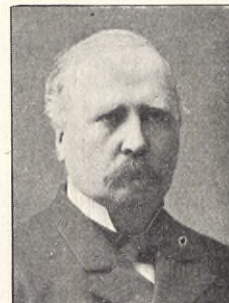
S. HERRLIN.

78 år fyllde den 25 maj kontraktsposten i Uppvidinge kontrakt, kyrkoherden i Åsheda pastorat *Salomon Herrlin*. Under 53 år har H. själf skött, och sköter ännu sin presterliga tjänstgöring. Ålskvarda personliga egenskaper ha kring H. samlat många vänner.

C. E. THÖRNQVIST.

70 år fyllde den 28 maj rådmannen *Carl Eduard Thörnquist* i Köping och var den gamle, med anledning af dagens betydelse, uppvaktad af släktingar och vänner.

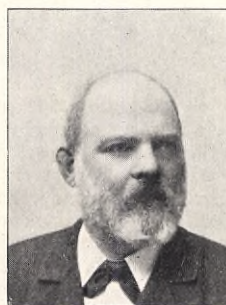
J. A. F. MÖRK.

60 år fyllde den 4 juni f. d. bruksförvaltaren *Johan Axel Friittlof Mörk* i Örebro. Med anledning af hedersdagen uppvaktades M. från när och fjärran af släkt, vänner och bekanta.

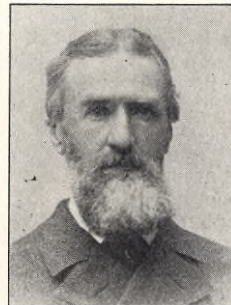
S. J. SANDQUIST.

60 år fyllde den 1 Juni ledamot. af riksdag, La kammare borgmästaren i Hudiksvall *Sven Johan Sandquist*. S. utnämndes 1876 till borgmästare, hvarför han var en af dem, som förra året kunde fört sitt siltverbröllop med tjänsten.

H. A. PETRL.

69 år fyllde den 5 Juni konsistorienotarien, fil. kand *Herman August Petri* i Linköping, uppvaktad på födelsedagen.

F. W. von KOCH.

65 år fyllde den 10 Juni häradshöfdingen i Falu domsaga, *Fabian Wilhelm von Koch*. Den humane och rättträdige domaren har gjort betydelsefulla insatser i folkupplysningssträfvandena på den ort han är bosatt

O. BOMAN.

50 år fyllde den 13 Juni godsägaren *Oscar Boman* å Skuggstorp, Dalsland.

H. RÖHSS. †

Den 3 Juni afled i sin egen dom Munkeberg vid Hjo, godsägaren *Harald Röhs* vid 64 års ålder. R. var en särdeles framstående jordbrukare som åtnjöt stort anseende i sin trakt på samma gång han var en afhållen personlighet. F. d. medlem af Första kammaren.

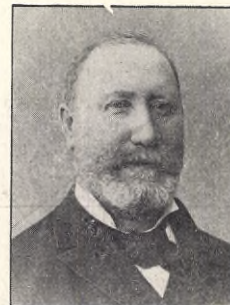
C. C. AURELL. †

Den 5 maj afled i Stockholm grosshandl. *Carl Constanz Aurell*, öfver 61 år gammal. A. hade under de sista 30 åren en af de största läderaffärerna i huvudstaden. Han var hög frimurare, vänsäll och hjälpsam samt sörjes närmast af maka och barn.

A. S. LINDAHL. †

Den 1 Juni afled i Arvika f. d. underlöjtnanten, kommissionslandtmätaren *Axel Samuel Lindahl*, nära 55 år gammal. L., som varit bosatt därstädes i öfver 20 år, har varit mycket anlitad i kommunala uppdrag. Den sympatiska mannen sörjes af maka, barn och många vänner.

E. A. ERIKSSON-ENBLAD. †

Den 10 Juni afled i Stockholm med. lic. *Erik August Eriksson-Enblad* i en ålder af 52 år. E. var 1878—87 bitr. läkare i Loka samt har äfven utöfvat massagebehandling i Marstrand. Mycket anlitad massör jämväl i huvudstaden. Han sörjes närmast af moder och syskon.

Onsdagen den tredje mars blef Godfrey Cousin funnen död nedanför fönstret i den våning han bodde. Polisen antog att han blifvit mördad, ty ett stygt krossår i nacken utvisade att hufvudskålen krossats. Och dock hade han fallit framåt. Han låg med ansiktet mot marken, och fallet hade ej varit högt, ty han bodde i första våningen.

Den enda person, som man visste hade uppehållit sig i våningen vid tiden då Godfreys död inträffade, var hans broder Archibald; de två bebodde tillsammans trenne rum.

Vid polisförhøret berättade Archibald en ytterst märkvärdig och otrolig historia. Han sade sig ha gått in i det angränsande rummet för att hämta en rökmössa, och, då han lämnade Godfrey, höll denne på att stoppa sin pipa. Vintern led mot sitt slut och dagen hade varit varmare än någon under den flydda veckan, hvarför de hade lämnat fönstret mot gården öppet.

Plötsligt fick Archibald höra ett skri från rummet där Godfrey befann sig, och då han rusade dit in fann han detta tomt. Instinktmässigt sprang han fram till fönstret, och nedanför detsamma såg han Godfrey ligga död.

Fallet kunde ej ha vållat hans död, och domen lød: han har blifvit mördad.

I den döde mannens rum fann man en samling stora jaktknifvar, sablar, och filipinska huggare. Vid verkställd medikolegal besiktning af liket kom man till det resultat att krossåret å Godfreys hufvud åstadkommits med en af dessa.

Archibald medgaf att han ofta tvistat med sin broder, de hade till och med samma dag Godfrey dog haft en hetsig dispyt. Han arresterades emellertid och anklagades för brodermord.

Efter att ha suttit i ransakningshäktet i tre veckor kom Archibald under förhör. Han hade till sitt försvar lyckats engagera en utomordentligt skicklig advokat, hvilken under de sex år han praktiserat icke förlorat ett enda mål. Allmänna omdömet var att Seton Sommerville nu likväl gick sitt första nederlag till mötes.

Han studerade noga hvarje omständighet, som stod i samband med brottet. Han blef häpen, då han fann huru allt sammansvor sig mot Archibald. Af tidningsprässen och allmänheten var denne redan dömd skyldig till mordet.

Sommerville gick äfven till brödernas hem och studerade lokalerna. Han inkallade blott några få vittnen, och alla tyckte att han helt lamt korsförhörde dem som allmänna åklagaren instämt att vittna.

Då allmänna åklagaren framlagt de omständigheter, han funnit utgöra skäl för anklagelsen, fanns det ej en enda person i domsalen, som tviflade på att Archibald Cousin var den skyldige.

Det lugn som präglade Sommersvilles uppträdande då han reste sig för att tilltala juryn, väckte allmän uppmärksamhet.

Han påpekade till en början det egendomliga i föreliggande fall. En matematiker från Columbia' universitet hade blifvit tillfrågad, för att inför juryn uppgifva hastigheten hos en kropp, vägende ungefär fem amerikanska pund och som faller från en höjd af femtio fot, äfvensom hvad verkan den skulle hafva på det föremål, den slutligen skulle träffa. Det enda vittne han inkallat var städerskan i Cousins hus. Hon hade beskrifvit huset och rummens inbördes läge, fönstrens höjd från marken och de omgifvande husens vteraktiga utseende, med snötäckta tak och långa istappar hängande i takrännorna.

Sommervilles argument var i korthet detta: »När Godfrey Cousin vid tretiden på eftermiddagen den tredje mars lutade sig ut genom fönstret, träffades han svårt af en fallande istapp.»

Hvarje jurymän spratt till på sin stol, alla riktade sina blickar mot Sommerville.

»Godfrey Cousin var sysselsatt med att fylla sin pipa, då hans broder Archibald lämnade rummet. Han gick till fönstret för att knacka ut askan. Det synes ännu tobaksaska på fönsterposten. Pipan låg bredvid honom på gården.

»Direkt öfver Cousins fönster hängde en väldig istapp, som bildat sig under de sista veckorna. Värmen tilltog och snön smälte. Den tredje mars var den varmaste dagen på hela vintern. Klockan sex på morgonen visade termometern en grad kallt, klockan nio 3 grader varmt och klockan tre 7 grader varmt.

»Den ena efter den andra af istapparna föllo till marken. I det ögonblick Cousin lutade sig ut genom fönstret lossnade en af dem och slog honom i nacken så häftigt att han slungades ned på gården.»

Sommerville inpassade här det utlåtande, som universitetsprofessorn afgifvit, angaf istappens ungefärliga tyngd och beräknade den verkan en sådan projektil skulle ha på en människas hufvud efter ett fall från femtio fots höjd.

Sedan han slutat återtog han sin plats. Juryns medlemmar sutto liksom hypnotiserade.

Efter en tio minuters lång öfverläggning förklarade juryn sitt:

»Icke skyldig.»

Sommerville hade vunnit målet. Fången satt som bedöfvad. Advokaten blef mer gratulerad än Archibald, ty denne hade jämförelsevis få vänner.

Då hopen skingrats och Sommerville stigit in i sin droska, nalkades en ung man honom.

»Ürsäkt mig för ett ögonblick, mr Sommerville?» sade han.

»Hvad önskas?»

»Jag har lyssnat till ert försvar, mr Sommerville. Jag är inackorderad i ett hus, hvars fönster veta mot den gård där Cousins våning är belägen.»

»Nå, än sedan?» utbrast Sommerville otåligt.

»Det har ej funnits några istappar öfver deras fönster under hela vintern!»

HVAR 8 DAGS SJETTE TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

Hvar och en fotograf som icke utöfvar fotografiering som näring äger rätt deltaga i täflan med en fotografi. (Obs. endast en.)

Val af ämne fritt.

Namnssedel, angifvande täflandes personliga arbete med insänd fotografi, skall medfölja denna.

Täflan öppen t. o. m. 15 Augusti.

Reproduktionsrätt förbehålles HVAR 8 DAG.

Prisnämnden som vid föregående täflingar.

Priserna: Första pris kontant Kr. 100
Andra » » » 50
Tredje » » » 30
Fjerde » » » 20

Kr. 200

Diplom som vid föregående täflingar.

Försändelseadressen:

HVAR 8 DAG,

6:te täflan för amatörfotografer,
GÖTEBORG.